

Matt Mitchell: Ruutin kirjan jälkikorjuu: Ruut ja Noomi, osa3

[Matt Mitchell: Gleanings from the Book of Ruth: Ruth and Naomi](#)

Osa 3/4: Ruut 1:1-22

Mutta Ruut sanoi: "Älä pakota minua eroamaan sinusta ja lähtemään luotasi. Minne sinä menet, sinne minäkin menen, ja minne sinä jäät, sinne minäkin jään. Sinun kansasi on minun kansani ja sinun Jumalasi on minun Jumalani. Missä sinä kuolet, siellä minäkin tahdon kuolla ja sinne minut haudattakoon. Rangaiskoon minua Jumala nyt ja aina, jos muu kuin kuolema erottaa minut sinusta!" Ruut 1:16-17.

Sitoutuneisuus

Mikä sitoutuneisuuden kaunis ilmaus! Ruut ripustautuu Noomiin ja tarjoutuu sitoutumaan häneen ja hänen Jumalaansa. *Minne sinä menet, sinne minäkin menen, ja minne sinä jäät, sinne minäkin jään. Sinun kansasi on minun kansani ja sinun Jumalasi on minun Jumalani.*

Ruut luopuu kaikista muista jumalista ja omistautuu yksin Herran palvelemiseen. Se on hämmästyttävää, varsinkin kun Noomi ei tunnu täysin luottavan Jumalaan. Ruut kuitenkin luottaa. Hän ei asetu Kemosin puolelle, joka oli Moabin jumala, vaan Herran puolelle, joka oli Aabrahamin, Iisakin ja Jaakobin Jumala.

Se on sitoutumista.

Olet varmaankin kuullut luettavan tai laulettavan tätä kohtaa häissä ja sanat kyllä sopivatkin sellaiseen tilanteeseen. Mutta Ruut ei nyt ollut menossa naimisiin. Tässähän Ruut lupaa huolehtia anopistaan. Tässähän Ruut ilmaisee, että hän uskoo elämänsä Jumalan käsiin.

Oletko sinä luovuttanut elämäsi Herran käsiin? Samalla tavoin? Oletko sanonut Herralle: "Jätän kaikki muut jumalat ja seuraan sinua"? Ilman paluuta?

Paluuta ei ole. Juuri sitä tarkoittaa jae 17, kun siinä sanotaan: *"Rangaiskoon minua Jumala nyt ja aina, jos muu kuin kuolema erottaa minut sinusta!"* -

Paluun mahdollisuus on suljettu pois. On vain täydellinen sitoutuminen, täydellinen antaumus.

Jotkut ihmiset haluavat hyväksyä Jumalan samalla tavoin kuin he painaisivat jotakin "Hyväksy"-nappia jossain ohjelmassa tietokoneellaan. "Olen lukenut ja hyväksyn ehdot". Siinähan vain sivuutetaan nopeasti jokin hidaste, jotta voidaan taas jatkaa elämää. Jotkut eivät tee muuta kuin lisäävät Jeesuksen jumaliensa luetteloon.

Raha, huvitukset, perhe, urheilu, ihmisten suosio, maine, valta... ja Jeesus.

Mutta Jeesus haluaa olla elämässämme Jumalan paikalla - yksin. Hän haluaa samanlaista sitoutumista, jota Ruut edustaa: *"Minne sinä menet, sinne minäkin menen, ja minne sinä jäät, sinne minäkin jään. Sinun kansasi on minun kansani ja sinun Jumalasi on minun Jumalani. Missä sinä kuolet, siellä minäkin tahdon kuolla ja sinne minut haudattakoon. Rangaiskoon minua Jumala nyt ja aina, jos muu kuin kuolema erottaa minut sinusta!"*

Sitä kutsutaan uskoksi. Ja se on sitä hyvyyttä, joka tuli esille jakeessa 8. Ja se on todellista sitoutuneisuutta. Kuvaako tämä sinun sydämesi tilaa?

Herra Jeesus Kristus sitoutui meihin, kun hän kuoli ristillä ja maksoi meidän syntivelkamme. Ja nyt kun hän on noussut kuolleista, hän kutsuu meitä omistautumaan hänelle. Noomin mielestä Ruut vaikutti olevan tosissaan:

Kun Noomi käsitti, että Ruut oli lujasti päättänyt seurata häntä, hän ei puhunut siitä sen enempää. He kulkivat yhdessä, kunnes tulivat Betlehemiin. Heidän sinne saapuessaan nousi kaupungissa suuri hälinä, ja kaupungin naiset kyselivät: "Eikö tuo olekin Noomi?" Mutta Noomi sanoi heille: "Älkää kutsuko minua enää Noomiksi, vaan Maraksi, sillä Kaikkivaltias on koetellut minua ankarasti. Minulla oli kaikkea, kun täältä lähdin, mutta nyt, kun Herra tuo minut takaisin, olen kaikkea vailla. Miksi te kutsuisitte minua Noomiksi, kun Herra itse on kääntynyt minua vastaan ja Kaikkivaltias on antanut osakseni onnettomuuden." Ruut 1: 18-21.

Voi. Tämä ei tunnu olevan mikään onnellinen kotiinpaluu. Vaikka Noomilla on Ruut mukanaan, vaikuttaa siltä kuin hän melkeinpä unohtaisi tämän. "Minulla oli kaikkea, kun täältä lähdin". Tosiaanko? Eikö silloin lähdetty pikemminkin tyhjin vatsoin liikkeelle?

Niin, olihan minulla silloin aviomies. Ja nyt minulla ei ole mitään.

Ja Ruut seisoo siinä vieressä ja kuuntelee tätä.

Noomi oli katkera. Surullista kyllä. Hän toteaa sen itse jakeessa 13. Hän sanoo, että häntä saa vapaasti kutsua "katkeraksi" nykyään. Miltä sinusta tuntuisi lempinimi "Katkera" tai "Hapan"? Minä en tykkäisi, mutta Noomi ei pahemmin välittänyt.

Meidän täytyy varoa, ettemme tuomitse häntä. Meidän tulee tuntea häntä kohtaan myötätuntoa. Tämä on hyvin surullinen tilanne. Hän on epätoivoinen. Hänellä on ollut vastoinkäymisiä. Häntä on koeteltu. Hän tuntee tuskaa. Häneen sattuu.

Kristillinen usko ei väheksy kärsimystä. Ja Noomi on oikeassa siinä, että Herralla on täysi hallintavalta kärsimyksiin nähden. *Herra itse on kääntynyt minua vastaan ja Kaikkivaltias on antanut osakseni onnettomuuden.*

Jumalalla on kaikkivaltius meidän vastoinkäymistemme suhteen. Mutta se ei tarkoita, että Jumala olisi Noomia vastaan. Noomi kyllä melkeinpä syyttää Jumalaa ja tuntuu ajattelevan, että Jumala ansaitsee kuulla sen.

Juuri siinä Noomi on väärässä. Juuri siitä hänen katkeruutensa juontaa ja siitä sanotaan, että on 'katkera syystäkin'. Se maistuu kauhealta ja saa vatsan sekaisin.

Sen vastakohtana on tyytyväisyys.

(jatkuu)

Matt Mitchell

Copyright © 2013 Matt Mitchell. Artikkelin on suomennettu ja julkaistu luvalla pastori Mitchell'in blogista [Hot Orthodoxy](#).

Copyright © 2013 Uskon kilpi. Julkaistu sivulla www.uskonkilpi.net